celebrationem dei est laetitia. Cum enim Deus bonus sit, & in se ipso semper decoris sui habet finem. Et cum sit immortalis, in se aeternitatem continet quietem. & perpetuo, perenem, ab ea cuius actione in hanc mundum demittit nuncium, ad salutarem benedictionem. Non est ergo ibi, natura discordia, non est ibi contentio. Sed omnes recte sapiunt. Et una omnium est praenotio. Unus ipsis intellectus, frater, unus sensus per ea efficiens mutuam benevolentiam. Amor idem efficiens harmoniam universorum. Ita quidem Deum celebremus. Sed descendamus etiam ad eos qui ab ipso sceptra recipiunt. Oportet enim regibus incipere ab ipsis ad encomia, & celebrare hymnis pietatem in Deum. Et primum quidem laudis principium a pietate exercere, & in ea persistere, vt in nobis, & erga Deum pietas, & erga reges laudatio. Oportet enim & his vices debite factis nobis pacem retribuere. Rex vero virtus, & nomen solum, pacem nobis firmat. Rex enim ob id dictus est, quando & regno, & eius summitati insidet, & rationi, & pacem imperat. Et quia natura regno barbarico superior est, ita vt, nomen solum, symbolum sit pacis. Nam & nominatio regis septimero, hostem statim repremit. Sed & statuae eius, ijs qui maxime periclitantur, portus fiunt pacis. Iam enim, sola regis imago compescens, victoriam peperit, & ~~tuta~~ securitatem, & semitatem habitantibus effecit.

FINIS.

ἐδοξάσθη. ὁ γὰρ θεὸς ἀγαθὸς ὑπάρχων τῇ αὐτοῦ διὰ παντὸς τῆς οἰκείας ἀγαθότητος ἔχων τὸ πέρας ἀθάνατος ὢν, καὶ ἐν αὐτῷ τῷ ἀτελευτήτῳ λήξιν ἐφιέχων. Καὶ διὰ παντὸς ἀέναος ὤν τοῦ γένους ἐκείνου ἐκφύσεως, εἰς τόνδε τὸν κόσμον παρέχων τὴν ἀπὸ παγγελίας εἰς διαδοχικὴν εὐφροσύνην. οὐκ ἔστιν οὖν ἐκεῖσε φθόνος ἀλλήλοις διαφορά. οὐκ ἔστι τὸ ἄλλο φρόνημα ἐκεῖσε. ἀλλὰ πάντες εὖ φρονοῦσι. Μία δὲ πάντων φρόνησις. Εἷς αὐτοῖς νοῦς ὁ πατήρ. μία ἀποδοχὴ δι' αὐτοῦ ἐνεργαζομένη τὸ εἰς ἀλλήλους φίλτρον. ὁ ἔρως ὁ αὐτός, μίαν ἐνεργάζομενος ἁρμονίαν τῶν πάντων. Οὕτω μὲν δὴ τὴν θεὸν εὐφημοῦμεν. Ἀλλὰ δὴ καταβαίνωμεν καὶ ἐπὶ τοὺς δεξαμένους παρ' ἐκείνου τὰ σκῆπτρα. Δεῖ γὰρ τοῖς βασιλεῦσι δεξαμένοις, καὶ τοῖς τούτων ἀξιουμένοις, καὶ ἤδη βασιλεύειν ἑαυτοὺς εἰς ἐγκώμια, καὶ ὑμνεῖν τὴν πρὸς τὸν θεὸν εὐσέβειαν. Καὶ τὴν πρὸς αὐτὸν ἀρετὴν τῆς εὐφημίας ἄρχειν. Καὶ ὅτι τὰς ἀντιδόσεις τῆς εἰρήνης ἡμῖν ἀποδοῦναι. Καὶ γὰρ τὸ κράτος φύσις βασιλείας ἐστὶ μόνον, καὶ τοῦ θρόνου καὶ τῆς διανοίας εἰρηνεύει. Καὶ ὅτι γε φύσει τῆς βασιλείας ἡ βαρβαρικῆς, ὥστε καὶ τὸ ὄνομα, σύμβολον εἰρήνης. Τὸ γὰρ τοῦ βασιλέως ὄνομα, τὸν πολέμιον ἐξαίφνης ἀναστέλλει. Ἀλλὰ καὶ αἱ εἰκόνες αὐτοῦ, τοῖς μάλιστα κινδυνευομένοις, ὅρμοι γίνονται εἰρήνης. ἤδη δὲ καὶ μόνη εἰκὼν βασιλέως, ἐνίκησε καὶ νίκην, καὶ τὸ ἀτρόμητον καὶ ἀτρώτον ἐχαρίσατο τοῖς ἐνοικοῦσι.

ΤΕΛΟΣ.